

Poslovni broj: UsII-278/18-7

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Blanše Turić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa onunomoćenik odvjetnik protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa predsjednik Vijeća, Tonko Obuljen, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Pule-Pola, Forum 1, Pula, koju zastupa odvjetnik radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici održanoj 20. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

1. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/312, URBROJ: 376-10-18-21 od 30. svibnja 2018.
2. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 81793146560 da zainteresiranoj osobi Grada Pule-Pola, Forum 1, Pula, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna u roku od 15 dana.
3. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem je utvrđeno da je tužitelj Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Pule te da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Pule.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu u kojoj opisuje postupanje tuženice u svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe. Navodi da je između tužitelja i Grada Pule sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti od 15. prosinca 2008. Ističe da Agencija pogrešno zaključuje da ugovor sklopljen između Grada i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te upućuje na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika. Tvrdi da prema Pravilniku do obveze plaćanja naknade za pravo puta dolazi samo u slučaju ukoliko ne postoji uređen ugovorni odnos koji predstavlja zaseban i isključiv pravni temelj korištenja nekretnine i plaćanja naknade za takvo korištenje. Tužitelj osporava da bi ugovor koji predstavlja trajni obvezni odnos mogao okončati otkazom koji se može dati u svako doba. Smatra da Agencija

pogrešno zaključuje da je otkaz valjan upućujući pri tome na odredbu članka 212. Zakona o obveznim odnosima. Tvrdi da Grad nema pravni razlog, već ekonomski razlog za otkazivanje ugovora. Tvrdi da nije osnovan otkaz osobito iz razloga što ugovor ima stvarnopravne elemente što je povezan sa svrhom zasnivanja služnosti i trajanjem potrebe za izvršavanjem sadržaja i ovlasti koje čine predmetnu služnost. Tvrdi da Grad zna i da je svjestan kako se ovdje radi o ugovornom ustanovljenom pravu služnosti, no svejedno radi pukog ekonomskog interesa postupa suprotno načelu poštenja savjesnosti. Navodi da pravni učinak, odnosno posljedica otkaza predmetnog ugovora ne utječe na Grad u vidu stvarnopravnog učinka na bilo koji način te da je tužitelj do sada imao služnost na temelju ugovora s Gradom, a da bi od sada trebao imati na temelju zakona. Predlaže da Sud utvrdi da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti od 15. prosinca 2008. neosnovan te da su predmetni ugovori i dalje na snazi kao i da poništi pobijano rješenje.

Tuženica u odgovoru na tužbu navodi da se tvrdnja tužitelja zasniva na potpuno pogrešnom pravnom stajalištu kako ugovor sklopljen na neodređeno vrijeme ne može prestati sukladno pravilima obveznog prava. Tužitelj se poziva na specifičnu pravnu prirodu tog ugovora te obrazlaže da se ugovor ne može otkazati dok postoji potreba za služnosti, a ista postoji dok na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe postoji tužiteljeva EKI. Tvrdi da je jasno obrazložila da je zasnivanje prava puta u smislu Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) teret na nekretnini koji nastaje izravnom primjenom pravne norme na činjenično stanje, a što proizlazi iz članka 28. stavka 1. ZEK-a. Temeljem te odredbe smatra se da infrastrukturni operator ima pravo puta ako izgradi elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a uz ispunjenje bilo kojeg od zakonom propisanih uvjeta. Tužitelj je uvjete ispunio što je tuženica nedvojbeno utvrdila u postupku koji je prethodio osporenom rješenju te je pravo puta na predmetnim nekretninama stekao temeljem zakona izravno, a u postupku pred tuženicom se utvrđivala količina i vrsta njegove infrastrukture te visina naknade za pravo puta koji je obavezan plaćati vlasniku nekretnine, kako je propisano člankom 28. stavkom 6. ZEK-a. Tvrdi da je u pobijanom rješenju obrazložila da je vlasništvo pojedinih nekretnina koje su u zemljišnim knjigama upisane kao javno dobro u općoj uporabi priznato temeljem potvrde Grada Pule kojom se potvrđuje da su navedene nekretnine u naravi javne površine kojima u okviru komunalnih djelatnosti upravlja zainteresirana osoba. Poziva se na praksu ovog suda te dodaje da tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao podatke navedene u potvrdi, a tužbenim navodima koji su općenite naravi da nije doveo u sumnju istinitost podataka koje ista sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ističe da je ugovor otkazan sukladno odredbi članka 212. Zakona o obveznim odnosima. Ovdje se radi o ugovornom odnosu koji je sklopljen na neodređeno vrijeme, čije trajanje dakle nije određeno, a što samo znači da je nesporno postojalo pravo obje ugovorne strane, i tužitelja i zainteresirane osobe, da izazovu prestanak ugovora davanjem redovnog otkaza. Upućuje na odredbe članka 212. Zakona o obveznim odnosima te ističe da ugovor ne sadrži odredbu o dužini otkaznog roka, niti je ona određena Zakonom o obveznim odnosima, otkaz je stvorio pravni učinak prestanka ugovora. Tvrdi da je tužitelj kao operator javnih komunikacijskih mreža već kod sklapanja ugovora morao znati da djelatnost elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga na ustrojstvenom području zainteresirane osobe nije mogao obavljati samo preko jedne vrste elektroničkih komunikacijskih vodova, konkretno samo preko kabelske kanalizacije za koju sa zainteresiranom osobom ugovaraju naknadu, a i tada da je morao znati za ukupnu količinu

infrastrukture u koju je izgradio na ustrojstvenom području zainteresirane osobe kada ju je već izgradio, održava ju i ona je u njegovim poslovnim knjigama. Navodi da se tužitelju nalaže da samostalno, prema provedenim dokazima u postupku dostavi vlastiti obračun godišnje naknade za pravo puta tuženici i zainteresiranoj osobi i da prema tom obračunu plati naknadu zapravo puta. Tvrdi da se time tužitelju da je procesno pravo utvrditi vlasnika nekretnine i prema tome dostaviti obračun naknade za pravo puta i prema tom obračunu naknadu platiti. Poziva se na praksu ovog suda te tvrdi da u odnosu na nekretnine koje su potvrđene javnim površinama ima pravo na naknadu zapravo puta. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova upravnog spora.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporavanog rješenja u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je utemeljeno pobijano rješenje, nakon čega je ocijenio da tuženica tim rješenjem nije povrijedila zakon na štetu tužitelja.

Osporavano rješenje doneseno je u izvršenju ranije presude ovoga suda, poslovni broj: UsII-345/17-6 od 15. veljače 2018. te je tuženica postupajući u skladu s razlozima danim u navedenoj presudi trebala nedvojbeno utvrditi vlasništvo zainteresirane osobe na nekretninama na kojima tužitelj ima EKI. Tuženica je pozivom na odredbe članka 28. i 27. stavka 1. ZEK-a osporavanim rješenjem utvrdila da tužitelj ima pravo puta na administrativnom području zainteresirane osobe na kojem se nalazi njegova EKI te je ujedno utvrdila količinu, vrstu i vlasništvo zainteresirane osobe na nekretninama na kojima se nalazi navedena infrastruktura te datum od kojeg teče pravo na naknadu za pravo puta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba, u smislu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a podnijela Agenciji zahtjev za utvrđivanje infrastrukturnog operatora te visinu naknade za pravo puta, te je tuženica utvrdila da je do 8. lipnja 2017. između stranka bio na snazi Ugovor o pravu služnosti. Stoga je tuženica utvrdila da pravo na naknadu za pravo puta teče od dana kada među strankama više ne postoji Ugovor o pravu služnosti.

Tužitelj smatra da je tuženica pogrešno zaključila kako ugovor sklopljen između zainteresirane osobe i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te je time pogrešno odlučio o prethodnom pitanju s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a i članka 8. stavka 4. Pravilnika, odnosno tužitelj osporava da je ugovor prestao otkazom. Naime, tužitelj smatra da se predmetni ugovor nije mogao otkazati jednostrano, izjavom o otkazu ugovora.

U odnosu na navode tužitelja valja istaknuti da se u konkretnom slučaju radi o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visini naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, a u kojem postupku se utvrđuje i obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta, a ne o postupku kakvog ima na umu odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika na koju se tužitelj poziva, prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje, ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, o čemu se ovdje ne radi.

U postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženica pogrešno zaključila da Ugovor o pravu služnosti više ne proizvodi pravne učinke, jer spisu predmeta prileži Izjava o otkazu od 8.

svibnja 2017. Uz navedeno valja istaknuti da je ovaj sud u presudi poslovni broj: UsII-242/18-9 od 15. prosinca 2018. izrazio stajalište da u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, o kojem postupku je riječ u konkretnom slučaju, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku.

Imajući na umu sadržaj tužbe te odgovora na tužbu kao i podatke u spisu predmeta proizlazi da je strankama u predmetnom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora omogućeno očitovanje o podnescima zaprimljenim tijekom upravnog postupka. Tužitelj, tuženica, a niti zainteresirana osoba ne dovode u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku i odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari pa je Sud predmetni spor riješio bez održavanja rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja, odnosno ona koju su odlučna za donošenje pravilnog rješenja te razlozi zbog kojih se predmetno rješenje pobija ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja.

Naime, u konkretnom slučaju tuženica je pravilno ocijenila da postoje uvjeti za postupanje po zahtjevu zainteresirane osobe te je detaljno obrazložila stajališta i zaključke na kojima temelji pobijano rješenje, odnosno pravilno je utvrdila da tužitelj ima pravo puta na području zainteresirane osobe, jer je izgradio EKI na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, a što među strankama nije ni sporno te je također obrazložila da je zainteresirana osoba stekla pravo na naknadu za pravo puta od trenutka podnošenja zahtjeva, odnosno trenutka kada je uknjižila pravo vlasništva nakon podnošenja zahtjeva, te je jasno obrazložila i razloge zbog kojih smatra da je predmetni ugovor otkazan.

S obzirom na sve navedeno, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odbijen je tužbeni zahtjev i odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tarifnog broja 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovorna na tužbu uvećan za porez na dodanu vrijednost.

Odluka o objavi presude (točka III. presude) utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

S obzirom na način kako je riješen predmetni upravni spor, odnosno tužbeni zahtjev tužitelja je odbijen, nema više razloga za donošenje odluke o prijedlogu za odgodu izvršenja.

U Zagrebu 20. prosinca 2018.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	15.4.2019. 8:56:30		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/93	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-3	Spis	0	

Predsjednica vijeća:
Lidija Rostaš-Beroš, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašteni službenik

